

נזיר החלומות
הוא ציור שציירה ניר כשהיתה בחוג לארץ וביקרה במנזר. הנזיר לא ידע כי היא מציירת אותו. ניר חזרה ארצה ולפי הרישום שנשתה ציירה את הציור. "התאהבתי בקמטים שלו" סיפרה.

אוהבת את עצמי. כי כל בנאדם שרוצה לקבל ציור גם לתת. אז אני ניר של מלאן 'תאלפים אור ושמש וים ושדות ופתוח והרבה חופש. וכשאגדל ארצה אולי להיות שחקנית. ללמוד קולנוע. והציור והכתיבה יהיו תמיד תחביבים ותמיד תמיד יליו אותי. ואני לא מפחדת מהמות, מה חשך הזה שיום אחד אודקן ואמות כי כמו שאני רואה את עצמי היום אני תמיד אשאר צעירה בנשמה. תמיד.

ואת ההרגשה הזאת הנציחה בכתיב: כימעט... ילדה כימעט שבע עשרה סתו ועונה. / כימעט אוצרת בחובה / כימעט... חכל - / את הילדות שכל כך פתאום - / אין היום קושרת בסרט עצוב עם לבן. / ילדה בת שבע עשרה קייץ ועונה. / כימעט שכבר לא... ילדה... כימעט. / אז. / אותו משהו חס שאבד כבר אז / באתו קיץ של אז. לעד.

לא הכלי אבל ניר אוהבת בעיקר לקרוא שירה. פילוסופיה ורומאנים. היא קוראת עשרות ספרים בעת ובשונה אחת. וכשהיא צעירה היא מוציאה זמן חשיבה עם נציחה ונכונות בציוריה.

כתבה ניר:
בוכה / עיני בוכות בשתיקה. / לא ללא קול / על שאתה אינך. שרוע. שותק / ללא קול. שותק כפוף בתוך - / אתה חמש כמו... / דיג, קוס!!! / אתה... לא מת!!! / כן. תגיד - אל תשתוק. די! / ועיני בוכיות לבד. / ללא דמע / על שאינך שומע. לא יודע את ה"לחן במיתוס" / זו היצירה. באך. של הפעם הראשונה.

"לזה אני מתכוונת. לראות את היופי, לא את הכיעור. לנצל את המקסימום בי מינימום. נשמע מליצי... או מה? אני חושבת שיש לי לתת הרבה. אני רוצה לתת. הספר הזה שאני כותבת עולה לי הרבה, אבל אני אממן אותו לבד, אמכור אפילו ציורים שלי, למרות שכשאני מוכרת ציור אני בוכה המון.

"לאמא שלי שנתנה בי ואותי לחיים"

אני קוראת לספר שלי: גם ה"ק"ץ יודע לבכות' בהתחלה רציתי לקרוא לו: עירומה באתי ועירומה אבי רח? אבל גם הקיץ יודע לבכות' אומר יותר כי הקיץ הוא תמיד צוחק. חורף, סתיו ואביב יש בהם מקומות שהם כן ולא וכהה יותר ובהיר יותר, ובוכה ר' לפעמים עצוב, אבל הספר עצמו זה אני ואני אולי זה שמש, אולי זה אור, אולי זה קיץ, אבל גם ניר יודעת לבכות לפעמים. אז אנשים אולי יגידו: משוגעת על כל הראש'. חכמה מדי' או, אחרת' אבל אני לא מיוחדת. כל בנאדם הוא עולם ואני מבקשת בספר שלי כי את ניר יקלטו מעבר...

כתבתי את הספר מגיל 16 עד 19 ולא שיניתי או נגעתי במילה. והספר מוקדש לאמא שלי, וכך כתוב: לאמא שלי ש' ילדה אותי שנתנה בי ואותי לחיים. אמא שלי, חברה שלי, אשה, בנאדם, מהות. אמא שאני הכי הכי... וזהו ניר שלכם. ניר בממש ואפילו בין אלף ספרים נוספים בבית שלכם. רק בבקשה - ניר מעבר... ואיני רוצה להסביר'.

ישבנו יחד בכסית, כי של מוישלה האיש. שתית לימון בתה ולי שוקו חס עם קצת! בבקשה נתן. ביקשת. כן אתה. איש עלא כייפאק עם עיני יולי של - תמיד. אתה מחייך, יופי על באמת!

בין שירה, ציוריה והבאלאגאן שלה, יודעת ניר מה רצונה

הצגת בנורה

מופיע גם שחור ופיתאום זה עולם של שחור, אבל פיתאום יש גם ירוק וגם הר כחול מנצנץ לפעמים, ויש גם נקודות אדום. היום אני רק בת 19. היום אני קצת שונה, כי אני טוענת שגיל זה הרגשה. את יכולה להיות בת 80 ועם ראש של ילד, אבל אם אני ארצה, ואני מלאת שאיר פות. ואני מנסה ואני מצליחה, ואני מייש מת זה בחיי היומיום שלי, זה נפלא. כי האתמול הוא כבר הלך והמחר רק מנצנץ והוא עוד לא הגיע עדיין, ואני אומרת כאילו המחר הוא היום האחרון שלי עלי אדמות, והכוונה שלי היא לא: אכול ושתה כי מחר נמות', אלא שאני מנסה לקלוט ולמצות כל רגע, כל דקה, כי יש מלאן 'תלאפים יופי.

אז כך אני מרגישה טוב ולא מקטרת. למשל, בצבא, אני ממש משתגעת לעבוד משמונה עד חמש, אבל אני מחייכת. למה? כי מזל שזה לא משמונה עד שבע בערב.

חולצתך ותרחיץ הבלוי שבע מאבק דרך ומריח לא רק, אף - שתו חמוץ גם מדם. כן. באת עדי - זו אני שרציתי לרוץ בין - גלים ואנשים וקולות וצבעים לקטוף אורות כוכבים ולחיתם - לעיני ילדים רכים. כן. זו אני שרציתי... לנשום חיוך הבל הבל נשמתך החמה. שרציתי... לצחוק לצחול ולחכות - משמחה רציתי. באת עדי - ואתה... יינג. זו אני. כן. אני שרציתי...

סבא שלי, למשל, שאני ממש מעריצה. הוא היום משותק על שתי הרגליים ויושב על כיסא-גלגלים. זה אדם של איש אדמה. זה אדם שהגיע בומנו לארץ, והלך לעשות אדמת-טרשים לירוק כנגב, בנגב המידר ברי והשומם והמלא חום. זה איש שיצר ובנה, ואני שאלתי אותו: סבא איך אתה תמיד צוחק ועוד היום, כשאתה כבר שנתיים על כיסא גלגלים ואתה לא זו? אז הוא ענה לי באידיש, אני קצת מבינה: אני צוחק, ילדה, כי אני מודה כל יום על עוד יום, ואני שאלתי אותו: אבל, סבא, אתה משותק, אתה עם שתי רגלים מתות? אז הוא אמר לי: כן, אבל יש לי שתי ידניים וראש'.

לשורר זה לא הכל

אמרת ניר שעל ה' מיטה בחדרה מפורי זרית נעשרות ספרים וריניות מפרו וזל זו כו'אחוז ציניות זה